
OBSAH

- Nevěděli jsme, zda máme plakat, či křičet... (5)
- Mají-li být vysoké školy zavřeny, měli bychom tak bouchnout dveřmi, aby to slyšel celý svět... (38)
- Mysleli jsme si, že se na našeho Vaška úplně zapomnělo... (58)
- Svět se jednou musí dozvědět, že Češi s okupací nesouhlasí... (65)
- Muselo-li dojít k tomu, co nás potkalo 17. listopadu 1939, pak vhodnějšího hrdinu si historie nemohla vybrat... (73)
- Ve všech směrech byl nesmírně bystrý a velmi usilovný... (100)
- Jendův stav se den ze dne zhoršoval, nevýslovně trpěl... (118)
- Po nedávném krvavém zákroku by rozum mohl říci, že se pohřbu nezúčastníme, ale cit a svědomí jsou silnější a účast bereme jako morální povinnost, ať následky budou jakékoli... (129)
- Ještě dlouho po válce jsem se budil zpocený a zoufalý, že mě gestapo strká ze schodů a mlátí... (149)
- Jejich krev, ať byli tací, nebo onací, smyla všechny hříchy a rozdílly... (177)
- Koho by napadlo, že se do nás pustí na kolejích, kde jsme se cítili tak bezpeční... (206)
- Mlčet je nemožné, celý národ musí pozvednout svůj hlas... (225)